

นิทาน ชายหนุ่มกับคนแจวเรือจ้าง

มีชายหนุ่มผู้คงแก่เรียนคนหนึ่ง ได้ว่าจ้างเรือแจวให้พาข้ามฟาก ในขณะที่ท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆมืดครึ้ม และลมเริ่มพัดจนน้ำเกิดเป็นระลอกคลื่นเล็กๆ เรือแจวได้แล่นไปอย่างช้าๆ จนเมื่อเรือได้เข้าสู่กระแสน้ำอันเชี่ยวกราก คนแจวเรือจึงต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมาก ฝ่ายชายหนุ่มนั่งก้มหน้าอ่านหนังสือเล่มใหญ่อยู่ในที่ที่สุดชายหนุ่มได้เงยหน้าขึ้นแล้วมองไปยังคนแจวเรือ “ลุงๆ เคยอ่านหนังสือประวัติศาสตร์บ้างไหม” ชายหนุ่มเอ่ยถามขึ้น “ไม่เคยเลยครับ” คนแจวเรือจ้างตอบด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบา “ถ้าฉันลุงก็พลาดโอกาสเสียแล้วละ ในหนังสือประวัติศาสตร์นะลุง เต็มไปด้วยเรื่องราวที่น่าอ่าน มีเรื่องของกษัตริย์และราชินีในสมัยอดีต รวมถึงเรื่องของสงคราม การต่อสู้ ทำให้เราสามารถรู้ว่าคนในสมัยโบราณ ใช้ชีวิตกันแบบไหน แต่งกายกันอย่างไร ประวัติศาสตร์จะบอกให้เราได้รู้ถึงความเจริญและความเสื่อมของชนชาติต่างๆ ทำไมลุงไม่อ่านประวัติศาสตร์บ้างเล่า” “ผมไม่เคยเรียนหนังสือครับ” คนแจวเรือตอบ

คนแจวเรือก็ยังคงแจวเรือต่อไป ส่วนชายหนุ่มก็ก้มหน้าอ่านตำราต่อไป คงมีแต่เสียงใบแจวกระทบพื้นน้ำเท่านั้น ผ่านไปสักครู่หนึ่ง ชายหนุ่มก็เอ่ยถามคนแจวเรือขึ้นอีก ” ภูมิศาสตร์เล่าลุง เคยอ่านบ้างไหม ” “ไม่เคยเลยครับ” “ ภูมิศาสตร์ เป็นวิชาที่สอนให้เราได้รู้จักกับโลกและประเทศต่างๆ และยังรวมถึงกระทั่งภูเขา แม่น้ำ ลม พายุ ฝน นะลุง วิชาภูมิศาสตร์เป็นวิชาที่น่าสนใจมาก ลุงไม่รู้จักวิชานี้เลยรี ” “ไม่เคยเลยครับ” คนแจวเรือตอบ ชายหนุ่มส่ายหน้า “ถ้าไม่รู้จักวิชานี้ ชีวิตลุงก็เหมือนไม่มีค่าอะไรเลย ” “วิทยาศาสตร์ละลุง เคยอ่านบ้างรีเปล่า ” “ไม่เคยอีกแหละคุณ ” “ลุงเนี่ยนะเป็นคนยังงั้นกันเน่ ” วิทยาศาสตร์ที่ช่วยอธิบายถึงเหตุและผลต่าง ๆ ลุงรู้มัย ความก้าวหน้าของคนเราในทุกวันนี้ขึ้นอยู่กับวิทยาศาสตร์โดยตรงเลย นักวิทยาศาสตร์เป็นคนที่สำคัญอย่างมากในโลกนี้เลยก็ว่าได้ แต่เนี่ยอะไรลุงกลับไม่รู้เรื่องพวกนี้เอาเสียเลย ชีวิตของลุงช่างมีค่าน้อย เสียเหลือเกิน ”

ชายหนุ่มปิดตำรา และนั่งเฉยไม่พูดอะไรขึ้นอีก ในช่วงเวลานั้นก่อนเมฆสีดำนได้แผ่ขยายและปกคลุมเต็มไปทั่วทั้งท้องฟ้า ลมเริ่มพัดแรงขึ้น มีฟ้าแลบแปลบปลาบ เป็นเหตุบอกว่าพายุกำลังจะมาและเรือก็ยิ่งเหลือระยะทางอีกกว่าครึ่งซึ่งไกลมากกว่าจะถึงฝั่ง

คนแจวเรือแหงนขึ้นมองท้องฟ้าด้วยสีหน้าที่หวาดหวั่น ” ดูเมฆนั่นซิคุณ พายุคงจะมาถึงเราในไม่ช้า คุณวายน้าเป็นไหมครับ ” ชายหนุ่มพูดขึ้นอย่างตื่นตกใจกลัว ” วายน้า ผมวายน้าไม่เป็นหรอกลุง ”

บัดนี้คนแจวเรือเป็นฝ่ายเลิกคิ่วมองชายหนุ่มอย่างประหลาดใจบ้างแล้ว และพูดว่า “อะไรกัน นี่คุณวายน้าไม่เป็นหรอกรี คุณมีความรอบรู้มากมายออกขนาดนี้ ประวัติศาสตร์เอ๋ย ภูมิศาสตร์เอ๋ย และวิชาวิทยาศาสตร์เอ๋ย คุณก็รู้ แต่ทำไมคุณถึงไม่ไปเรียนการวายน้าด้วยเล่า อีกลักประเดี๋ยวเออะ คุณก็จะได้ว่าชีวิตของคุณไม่มีค่าเลย ”

ลมพายุพัดแรงขึ้นเรื่อยๆ เรือแจวลำน้อยถูกคลื่นและลมโหมพัดกระหน่ำใส่เข้ามา ไม่ช้าไม่นานเรือแจวก็ถูกคลื่นและพายุซัดจนเรือพลิกคว่ำ คนแจวเรือจ้างสามารถวายน้าขึ้นฝั่งมาได้อย่างปลอดภัย แต่ทว่าชายหนุ่มผู้น่าสงสารได้จมหายไปใ้กระแสน้ำอันเชี่ยวกรากนั่นเอง

ปรับปรุงมาจาก www.nithan.in.th

นิทานปรัมปราเรื่องเมขลากับรามสูร

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพญามังกรตัวหนึ่งมีฤทธิ์มากท่องเที่ยวอยู่ในมหาสมุทร พญามังกรตัวนี้มีดวงแก้วซึ่งมีรัศมีเจิดจ้าประดับอยู่ที่หัวและมีธิดาชื่อว่า นางเมขลา มีรูปร่างและใบหน้างดงามมาก นางชอบเที่ยวชอบสนุก มักท่องเที่ยวร้องเล่นร่ายรำไปในที่ต่าง ๆ พญามังกรเป็นห่วงลูกสาว จึงพาไปถวายตัวเป็นนางสนมของพระอินทร์ และได้ถวายดวงแก้วของตนให้แก่พระอินทร์ด้วย พระอินทร์รับดวงแก้วไว้ แล้วมอบให้นางเมขลาเป็นผู้ดูแลรักษา นางเมขลาเมื่ออยู่กับพระอินทร์ก็กลัดกลุ้มที่ไม่ได้ท่องเที่ยว วันหนึ่งนางแอบหนีไปเที่ยวและนำดวงแก้วไปด้วย นางร่ายรำอยู่ระหว่างก้อนเมฆ เหนือฟองคลื่นทั่วท้องมหาสมุทรกลางโยนดวงแก้วเล่นอย่างสนุกสนาน เกิดแสงเป็นประกายวูบวาบไม่ยอมกลับสวรรค์ เมื่อเป็นเช่นนี้ พระอินทร์จึงมอบหน้าที่ให้นางดูแลรักษาสมุทร

ยังมียักษ์ตนหนึ่งชื่อรามสูร มีขวานเพชรเป็นอาวุธ วันหนึ่งรามสูรไปเยี่ยมเพื่อนชื่อราหู พบว่าราหูตัวขาดเหลือเพียงครึ่งตัวแต่ยังไม่ตาย ราหูเล่าว่า ตนได้แอบดื่มน้ำอมฤตที่พระนารายณ์ชักชวนให้เทวดาทั้งหลาย รวมทั้งตนเองมาช่วยกวน พระนารายณ์ทราบก็โกรธ ขว้างจักรมาถุกตน จึงทำให้ร่างกายขาดเป็น ๒ ท่อน รามสูรสงสารเพื่อน ได้ไปขอให้พระอินทร์ช่วย และเพื่อเอาใจพระอินทร์จึงคิดจะจับนางเมขลาไปถวาย

รามสูรพยายามจะจับนางเมขลาให้ได้ แต่นางก็หลบหลีกได้ว่องไวพलयอนดวงแก้วล่อหลอกแสงของดวงแก้วกระทบตารามสูรจนพร่ามัว รามสูรโกรธจึงขว้างขวานเพชรไป หมายจะฆ่านางเมขลาเสีย แต่ดวงแก้วก็คุ้มครองนางให้หลบได้ทุกครั้ง รามสูรก็ติดตามอยู่เช่นนี้เรื่อยไป

ผู้เฒ่าผู้แก่มักเล่าสู่กันฟังว่า เวลาฝนตกฟ้าแลบแปลบปลาบ เป็นเพราะประกายจากดวงแก้วของนางเมขลาส่วนเสียงฟ้าร้องนั้นเกิดจากรามสูรขว้างขวานเพชร บางครั้งเมื่อขวานเพชรพลาดไม่โดนนางเมขลา แล้วตกลงมาบนพื้นโลก ทำให้เกิดเสียงกึกก้องกัมปนาทเป็นเสียงฟ้าผ่า

หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
กระทรวงศึกษาธิการ

ใบความรู้ การเขียนแผนภาพโครงเรื่อง

การเขียนแผนภาพโครงเรื่อง เป็นการเขียนเพื่อแสดงให้เห็นโครงเรื่องโดยรวมทั้งเรื่อง ทำให้จับใจความสำคัญของเรื่องได้อ่านได้ดียิ่งขึ้น การเขียนแผนภาพโครงเรื่องต้องอาศัยการตั้งคำถามและตอบคำถามจากเรื่องได้อ่านว่าตัวละครมีใครบ้าง สถานที่เกิดเหตุคือที่ใด มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น และผลของเหตุการณ์นั้นคืออะไร แล้วจึงเขียนเป็นแผนภาพโครงเรื่อง

นิทานเรื่องหมากับเงา

หมาตัวหนึ่ง มันขโมยก้อนเนื้อวัวจากร้านค้าในตลาดสด มันคาบก้อนเนื้อวิ่งขึ้นสะพานข้ามแม่น้ำแห่งหนึ่ง ขณะอยู่บนสะพาน มันมองลงไปใต้น้ำเห็นเงาของมันเองและก้อนเนื้อที่มีขนาดใหญ่กว่าก้อนเนื้อที่มันคาบ ด้วยความโลภ มันจึงคายก้อนเนื้อก้อนที่มันคาบ โดยตั้งใจจะแย่งก้อนเนื้อที่ใหญ่กว่านั้น ทั้งก้อนเนื้อทั้งเงาก็จมหายไปพร้อมกันทันทีหมาตัวนั้นจึงอดทั้งชิ้นเนื้อที่คาบมาและก้อนเนื้อที่ใหญ่กว่า

แผนภาพโครงเรื่อง นิทานเรื่องหมากับเงา

ตัวละคร	หมา
สถานที่	บนสะพานข้ามแม่น้ำ
เหตุการณ์	หมาขี้ขโมยตัวหนึ่งลักเนื้อวัวแล้ววิ่งข้ามสะพาน มันเห็นเงาของก้อนเนื้อใต้น้ำก้อนใหญ่กว่าก้อนเนื้อที่มันคาบอยู่ จึงทิ้งก้อนเนื้อที่คาบไว้ลงไปใต้น้ำ
ผลของเหตุการณ์	ก้อนชิ้นเนื้อที่หมาคาบมาจมหายไปใต้น้ำและเงาของก้อนเนื้อก็จมหายไป
ข้อคิด	โลภนั้นมักกลาพหาย ควรพอใจในสิ่งที่ตนมี

ใบงานที่ ๐๒ แผนภาพโครงเรื่องนิทานเรื่องเมฆลากั๋บรามสูร

คำชี้แจง เขียนแผนภาพโครงเรื่องจากนิทานเรื่อง “เมฆลากั๋บรามสูร”

ตัวละคร

.....

.....

สถานที่

.....

.....

เหตุการณ์

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ผลของเหตุการณ์

.....

.....

ข้อคิด

.....

.....

.....